

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DES DUIVELS OORKUSSEN

De beheerende redacteur is opgekomen ten gunste van passende „tijdvulling” voor gemobiliseerde artsen. Maar mag van voedsterlingen onzer *Universiteiten* niet worden verwacht, dat zij *zelf*, uit eigen aandrang, naar verruiming van kennis en geestelijke ontplooiing streven. Geeft het besef van werkeloosheid eigenlijk geen blijk, dat het Hooger Onderwijs ten deele mislukte? Ik was in den vorigen oorlog gemobiliseerd, werkte aan mijn dissertatie en kreeg „cum laude”. Het zij niet onbescheiden. Heeft men, goed beschouwd, eigenlijk wel ooit tijd *te veel*?

Maastricht, 15 December 1939.

J. E. SCHULTE.

HET PRAEPARAAT TEGEN TUBERCULOSE: CONTRAPHTHISIN.

Eenigen tijd geleden werd een praeparaat tegen tuberculose onder den naam Contraphthisin door middel van reclame onder de aandacht gebracht. Daarbij trof een gunstig attest, afkomstig van de universiteitscliniëk, afdeling Tuberculose, uit Keulen. Hoewel in dat attest geen groote verbeteringen in de plaatse-lijke verschijnselen, zooals in het bacillengehalte van het sputum en in het Röntgen-beeld werden vermeld, scheen toch met dit praeparaat een belangrijke verbetering in den algemeenen toestand der patiënten te zijn verkregen. Voor labiele gevallen zou het middel derhalve toch van groote waarde kunnen zijn.

Hoewel, overeenkomstig met wat het Rijksinstituut voor Pharmacotherapie. Onderzoek onlangs in een ingezonden stuk in dit *Tijdschrift* mededeelde (*N. T. v. G.* 83, No. 40, bl. 4890, 1939), er geen bestanddeelen in het praeparaat voorkomen, waarvan men op theoretische gronden een op tuberculose specifieke werking zou mogen verwachten, doch alleen een roboreerende, meenden wij toch — in de gelegenheid gesteld om een behoorlijke dosis contraphthisin te beproeven — er goed aan te doen, dit experiment met eenige zorg uit te voeren.

Wij hebben een 7-tal zieken gedurende twee maanden met de voorgeschreven dosis behandeld. In de eerste plaats werd uitgekozen een groep tamelijk acute doch labiele gevallen, waarin dus de neiging tot genezing, resp. verergering, herhaaldelijk omslaat. Zulke gevallen zijn geschikt wegens hun aan te nemen gevoeligheid ten opzichte van een medicament met eenige nuttige uitwerking. Zij hebben het nadeel, dat een eventueele verbetering achteraf toch op rekening van een anderen factor dan van het geneesmiddel kan worden geschoven. Daarom werd een andere kleine groep patiënten mee behandeld, waarbij sprake was van een langdurigen stationnair toestand. Deze meer gestabiliseerde gevallen zijn, naar men mag veronderstellen, minder gevoelig, doch wanneer een duidelijke verbetering ontstaat, is deze hier ook met grootere zekerheid aan het geneesmiddel toe te schrijven.

De protocollen van het onderzoek liggen voor belangstellenden ter inzage.

Wij mogen hier volstaan met de slotconclusie, dat niet met zekerheid kon worden besloten tot eenige gunstige werking van het praeparaat. Wij meenden goed te doen dit eindresultaat hier openbaar te maken.

Sanat. „Maria-Oord” Gennep, 15 Dec. 1939.

ALBERT DAAN, eerste geneesheer.

BERICHTEN.

Wetten, besluiten, enz.

Wetsontwerp tot vaststelling van nieuwe bepalingen betreffende de inenting tegen pokken. — De Eerste Kamer heeft dit wetsontwerp zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

Mr. C^A. M. SCHENCK.